

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

DE
I E R S E
ERFENIS

*Familiegeheimen
en intriges aan de
ruige Ierse kust*

KAREN SWAN

ROMAN

1

*Dinsdag 26 november 2019
Lorne Castle, Kilmally, Ierland*

‘Adeldom is niets anders dan oud geld!’

‘O jezus, hij is ladderzat,’ fluisterde Pip in haar oor terwijl Ottie een sceptische wenkbrauw optrok bij het horen van de stem van hun vader, die door de hal met zijn galerij rondom weerklonk.

‘Ja, jullie hebben me goed verstaan, wis en waarachtig,’ hield Declan Lorne vol. ‘Verduiveld nog aan toe, de adelstand betekent niet meer voor me dan de sokken aan mijn voeten.’ Alsof hij het punt kracht bij wilde zetten, schudde hij een van zijn fluwelen instappers – met daarop het familiewapen in gouddraad geborduurd – uit en onthulde zijn bleke grote teen, die door het uiteinde van een rode sok stak. Er golfde een geschokt en geamuseerd gemompel door de toehoorders.

‘Dec,’ berispte zijn vrouw hem zachtjes, en ze schudde wanhopig maar keurig haar hoofd. ‘Die waren nieuw.’

Het gemompel ging over in een schaterend gelach terwijl hij verrukt rondkeek naar de verzamelde vrienden en familie die de lastige en ietwat hachelijke rit hadden gemaakt om hier te kunnen zijn. Behalve voor de dorpsbewoners en degenen die per helikopter waren gearriveerd, was het een rit van een uur geweest vanaf het vliegveld van Cork, waarvan de helft over smalle weggetjes met hindernissen als trage kudden koeien en doorwaadbare plaatsen.

‘Het is belangrijk dat ik het punt maak, mijn lief,’ zei hij, haar aankijkend met vurig liefhebbende ogen. ‘Ik wil dat er vanavond niet één gast vertrekt in de veronderstelling dat ik ook maar een sikkepit geef om die verrekte titel die na mij stopt. Geen sprake van. God heeft ons drie vrijgevochten, zeer getalenteerde, prachtige dochters gegeven, en ik zou ze geen van drieën willen inruilen voor naam en faam.’

‘Hij zou mij absoluut hebben ingeruild na die keer dat ik zijn geweer met vaseline had schoongemaakt,’ fluisterde Pip, die opzijboog en haar met een elleboog in haar zij porde.

‘Als hij je te pakken had gekregen,’ antwoordde Ottie grinnikend. ‘Je hebt twee nachten in het boothuis geslapen, als ik het me goed herinner.’

Pip bewoog haar donkere wenkbrauwen een paar keer op en neer met een ondeugende glinstering in haar groene ogen. Met haar warrige, licht kastanjebruine, korte haar, sproetjes en slanke, jongensachtige figuur leek ze wel een opgeschoten *leprechaun*, een Ierse elf die uit was op kattenkwaad. ‘Aye, en tegen de tijd dat ik terugsliep, was hij zo opgelucht me te zien dat hij was vergeten waarom ik me ook alweer had verscholen.’

‘Je wist hem altijd om je pink te winden,’ zei Ottie quasi-afkeurend.

‘Ha!’ hoonde Pip. ‘Dat was een van mijn zeldzame successen. Jij kon echt alles maken.’

‘Ik?’ siste Ottie zogenaamd verontwaardigd terug.

‘Doe maar niet zo onschuldig,’ grijnsde Pip. ‘Je bent altijd zijn lievelingetje geweest. De eerstgeborene. De perfecte dochter.’

De glimlach op Otties gezicht verdween. Ze wist precies wat ze was, en dát was ze zeker niet. Het door champagne aangewakkerde licht in haar ogen zwakte af toen haar vader zijn arm uitstreekte en hun moeder zich als een zijdezacht vossenbontje in de kromming ervan nestelde. Hij gaf haar een kus op haar wang onder een koor van ‘aaahs’. Dit was tenslotte het feest ter gelegenheid van hun der-

tigjarig huwelijk, en onder hun vrienden werd hun liefdesverhaal geroemd. Na al die jaren waren ze nog steeds verliefd.

‘Geloof me als ik zeg dat ik zonder Serena aan mijn zijde al jaren geleden mijn ondergang tegemoet was gegaan. Ze is in de afgelopen dertig jaar zowel mijn lichtbaken als mijn anker geweest. Ik ben geen gemakkelijke man om mee getrouwd te zijn, eerlijk is eerlijk, maar zij heeft me op het rechte pad gehouden én het kasteel weer tot leven gebracht en het tot een thuis gemaakt voor mijn drie prachtige dochters.’

Hij keek op en wierp een blik door de hoge, grote hal, waarbij hij eerst haar en toen Pip vond. ‘Ach, moet je ze toch zien. De mooiste dames van het hele land,’ zei hij trots.

Er ging een instemmend gejuich op en Pip kreunde luid terwijl Ottie met haar ogen rolde. ‘O god, als bij hem de kurk eenmaal van de fles is, zit er ook geen rem meer op,’ mompelde Pip achter een geforceerde glimlach.

‘Aye, ik ben een gezegend man met de vier vrouwen in mijn leven. Maar...’ Hij laste een theatrale stilte in en liet zijn ogen over het publiek dwalen. Hij was er altijd goed in geweest een menigte te bespelen. ‘Maar ik moet volmondig toegeven dat ik dat niet altijd heb beseft.’ Ottie keek op, verwonderd over de onverholen bekentenis, en zag dat hij haar direct aankeek. Tot haar grote verbazing was de gebruikelijke vrolijke dans in zijn ogen nu slechts een pasje. ‘Maar nu wel. Voorwaar, ik beseft het nu wel.’

Ze voelde de dikke muren van het kasteel wegvallen, het kleurrijke feest tot wit vervagen terwijl hij haar blik vasthield en zijn ogen meer zeiden dan zijn woorden...

‘En velen van jullie hebben natuurlijk opgemerkt dat onze kleine Willow vanavond niet aanwezig kon zijn.’ Zijn stem haperde heel eventjes, verloor zijn gewoonlijke schwing en zwier. ‘Het spreekt vanzelf dat we haar missen. Meer dan ze ooit zal weten.’

Naast haar haalde een verstijfde Pip diep adem. Wat was dit? Een biecht? Maar na een moment wendde hij zijn blik van hen af, zocht

weer de verbinding met zijn gasten en bracht die vertrouwde jig terug in zijn ogen. Dit was tenslotte een feest!

‘Maar ze heeft verplichtingen die voorgaan,’ zei hij, luchtig over hun zee van geheimen heen springend alsof het om een plas ging. ‘Werk. Het grootse sociale leven in Dublin. Want laten we eerlijk zijn, waarom zou ze in vredesnaam helemaal terug naar huis willen komen om met een stel ouwelui als wij over ditjes en datjes te praten?’

Er klonk luid gelach om zijn woorden.

‘Laten we het onder ogen zien, vrienden, we zijn op ons retour! Maar gelukkig zitten we samen in hetzelfde schuitje.’

‘Zo is het!’ klonk het hier en daar.

Declan lachte, zijn rode wangen roder dan ooit. ‘Dus ik wil jullie allemaal bedanken voor het ondernemen van de ongetwijfeld epische tocht om hier vanavond bij ons te zijn, en ik zal eindigen met een heildronk op de vrouwen in mijn leven. Op mijn lieve vrouw, Serena...’

‘Op Serena!’ riepen de lawaaierige toehoorders, en haar moeder gaf een ondoorgrondelijke glimlach ten beste. Ze had haar goede figuur en mooie uiterlijk nog, en ze was eraan gewend om in het middelpunt van de belangstelling te staan.

‘Op mijn dierbare meiden die hier aanwezig zijn, Ottie en Pip.’

‘Op Ottie en Pip!’

‘En ook al is ze niet hier, we slaan haar niet over. Op mijn kuintje, dat het ouderlijk nest heeft verlaten, Willow.’

‘Op Willow!’

Ottie trok een wenkbrauw op bij het horen van haar vaders koosnaam voor hun zusje en tikte met haar glas tegen dat van Pip. Hun ogen maakten contact in een meesmuilend zwijgen. ‘Op Willow.’

Dezelfde avond, Croke Park, Dublin

Willow sloot haar ogen en voelde de diepe trillingen door haar borstkas dreunen. Zelfs haar ribben zoemden ervan. Ze hield haar armen in de lucht en bracht haar hoofd naar achteren terwijl ze samen met de rest van de massa meezong, zo luid als ze kon. Als de hemel een deksel op de aarde was, zou dat eraf zijn geblazen door de pure energie die dit stadion uitstraalde: er trokken laserstralen kriskras door de avond en de witte stippen van tienduizenden telefooncamera's zwaaiden op de maat heen en weer. Achter het podium flitsten grafische beelden op schermen van wel drie verdiepingen hoog, en hoewel de band vanaf haar verre plek achterin uit speldenprikken leek te bestaan, bracht de ultramoderne geluidsinstallatie Bono's stem zo duidelijk naar haar toe alsof hij naast haar stond.

Het was echter niet de technische kant van de geoliede miljoenenshow waardoor de haartjes op haar armen recht op gingen staan, maar de intensiteit van het op één lijn zitten met tachtigduizend andere mensen, het gedeelde moment dat met tachtigduizend werd vermenigvuldigd en versterkt. Zó voelde het om te leven, om je thuis te voelen. Dit was de kick waar ze continu naar op zoek was. Haar drug.

Naast haar stond Caz op en neer te springen en met een arm in de koude novemberavond te stoten terwijl ze de longen uit haar lijf zong. Ze droeg alleen maar een T-shirt en jeans, maar op de een of andere manier deed de temperatuur er niet toe als de lampen aan flitsten en de eerste klanken van de basgitaar door de versterkers galmden. Caz' lange blonde haar zwiepte van links naar rechts, waarbij de kleine tatoeage onderaan haar hals kiekeboe speelde en de ringen in haar linkeroor flikkerden in het licht. Halverwege een zin stopte ze met springen om nog een gulzige slok van haar bier te nemen, en Willow grinnikte om de verbijsterde en vervolgens

verontwaardigde blik op het gezicht van haar vriendin toen die merkte dat haar plastic bierglas zo goed als leeg was, zich er niet van bewust dat de inhoud grotendeels op haar laarsjes en de grond was beland. Ze keek Willow verbaasd aan.

‘Ik zal nog wel wat halen!’ brulde Willow in haar oor, en ze nam het glas uit haar hand.

‘Nee! Ik ben aan de beurt!’ schreeuwde Caz terug.

‘Ik weet het, maar ik moet toch naar de wc,’ riep ze schouderop-halend.

Caz straalde verrukt en stak haar duimen op. ‘Oké dan!’ Ze was een ongecompliceerd type dat niet aan valse bescheidenheid of politieke spelletjes deed. Er was niets gemaakt aan Caz en dat maakte het heel prettig en gemakkelijk om een flatje met haar te delen. Er werd nooit geruzied over wie het laatste beetje hummus had opgegeten of was vergeten om melk te kopen, er werd nooit passief-agressief commentaar geleverd op de schoenen waarmee de vloer bezaaid lag of een jeans die dagenlang nat in de wasmachine had gezeten. Caz had een impulsieve oprechtheid die Willow niet alleen bewonderde, maar ook nodig had. Wees echt. Wees authentiek. Wees verdomme eerlijk.

Met beide plastic glazen sprong Willow van de trap richting de uitgang, langs de stewards naar het overdekte gedeelte dat het stadion omgaf. Daarbeneden was het nog best druk, met mensen die naar de wc of de bars liepen, of voor de kraampjes met merchandise stonden te wachten. Willow wierp een vermoeide blik op de lange rij voor de damestoiletten en besloot dat ze haar plas wel zou ophouden tot ze thuis was.

Ze begaf zich dus maar naar de dichtstbijzijnde bar. Daar stonden ze nog drie rijen dik te wachten, maar dat was beter dan de twintig rijen voordat de band was opgekomen. Als ervaringsdeskundige speurde ze de menigte af op tekenen van zwakte, de losse schakel in de rij, en glipte in een gat aan de rechterkant dat zich plotseling opende. Slechts één wachtende voor haar.

Ze voelde de ongeduldige massa dringen en zich meteen weer achter haar sluiten nu de opening net iets te laat was ontdekt. Ze bleef stug staan en duwde haar ellebogen een stukje naar buiten om wat meer ruimte in te nemen. De jongen voor haar werd bediend en ze wachtte geduldig, maar probeerde oogcontact met de barman te maken, die biertjes tapte en heen en weer liep. Willow vroeg zich af hoe die jongen ze allemaal zonder dienblad wilde meenemen, het waren er minstens zes.

Achter de bar zat een spiegelwand, en terwijl ze daar zo stond, ving ze een blik op van haar eigen spiegelbeeld. Het duurde een moment voor ze zichzelf herkende. Het was vreemd – een tikje verontrustend zelfs – om plotseling een glimp van zichzelf op te vangen tussen de menigte, om zichzelf te zien zoals een onbekende haar zou zien. Het dikke, warrige, bijna zwarte haar dat altijd haar handelsmerk was geweest nu bot afgeknipt op schouderlengte, haar eyeliner als een tatoeage rond haar ijsblauwe ogen, haar lichte, smalle gezicht en volle mond, meerdere oorknoppen in haar linker-oor, het zwarte T-shirt met de ‘Hot Lips’ van de zomertournee van The Rolling Stones van vorig jaar. Zelfs zonder dat ze de stoere laarsjes met gespen en de strakke zwarte jeans kon zien, zag ze er aangenaam ‘rockchickachtig’ uit, wat precies de bedoeling was. Niemand zou vermoeden dat ze de dochter van een edelman was.

De jongen voor haar, die inmiddels betaald had, spreidde zijn vingers, klemde drie biertjes in elke hand en draaide zich langzaam om, waarop iedereen om hem heen een halve stap achteruit zette om geen bier over zich heen te krijgen.

Willow bukte zijwaarts zodat hij haar ruimte en zij meteen die van hem kon innemen. Snel verschoof de massa zich weer en dreef naar voren om het gat te vullen, als hete olie die zich in een pan verspreidde, maar zij was behendig en slank en bedreven in de regels van de kunst aan de bar.

‘Hoi,’ zei ze grijnzend, terwijl ze oogcontact maakte met de barman, met beide ellebogen op de bar leunend zodat ze op haar te-

nen stond. De counter was plakkerig en nat, maar dat kon haar niet schelen.

‘Ha, wat kan ik voor je doen?’ vroeg hij belangstellend, en hij boog met een schuin hoofd voorover om haar boven het rumoer uit te kunnen horen.

‘Vier bier alsjeblieft,’ zei ze in zijn oor. Ze had geen zin om nóg eens in de rij te staan.

Hij knikte en draaide zijn gezicht naar haar toe om weer oogcontact te maken. ‘Komt eraan.’

Willow grijnsde tevreden met een blik langs de bar. Het was oneerlijk, maar mooie meiden werden altijd als eerste bediend. Er stond een heel legioen misnoegde kerels achter haar, met hun arm naar de bar uitgestrekt – in een fysieke poging een plek te bemachtigen – en een briefje van tien in hun vuist.

Ze keek weer naar zichzelf in de spiegel en zag dat er verderop iemand naar haar stond te kijken, een vent met gemillimeterd haar en een schuine streep door zijn rechterwenkbrauw geschoren. Hij zag er cool uit. Een beetje gevaarlijk. Ze glimlachte meteen naar hem en hij bracht als reactie zijn kin een fractie omhoog. Erkenning van het moment. Bevestiging van de aantrekkingskracht.

Willow keek weer de andere kant op, maar ze kon de glimlach die zich over haar lippen uitstreekte niet bedwingen. Dit zou interessant worden. Hij had nog maar één persoon voor zich in de rij staan, en achter hem verdrongen zich een paar jongens. Zou hij zijn plekje opofferen om haar op haar weg terug te kunnen aanspreken? Was hij geïnteresseerd genoeg? En zijzelf?

Haar telefoon zoemde in haar broekzak en ze greep ernaar. Caz om te vragen of ze een zakje chips meenam? Zij kreeg altijd trek van bier.

‘Ja?’ riep ze, haar ogen weer gericht op de barman, die terugkwam met de biertjes.

‘Willow?’

Ze aarzelde bij het horen van de stem, die ze heel lang niet had

gehoord, maar die toch heel vertrouwd was. ‘Ottie?’

‘Jezusmina, waar ben je?’ vroeg haar zus, die haar stem verhief om gehoord te kunnen worden.

‘Uit,’ zei Willow snauweriger dan ze had bedoeld. Maar het was een schok om haar verleden zomaar in haar heden te hebben. ‘Wat is er?’

‘Je moet terugkomen.’

‘Twaalf euro,’ zei de barman tegen haar. Ze keek hem wezenloos aan. Ineens gebeurde er te veel tegelijk. ‘Ik...’ Ze voelde aan haar jeans en herinnerde zich het briefje van twintig in haar zak. De barman stak zijn hand wachtend uit terwijl alle andere uitgestrekte en gebalde vuisten ongeduldig op de bar klopten tot ze aan de beurt waren. Zelfs mooie meiden konden niet alles maken aan een bar waar het zo druk was. Ze overhandigde het briefje met een frons. ‘Nee.’ Haar reactie was simpel en onverbiddelijk omdat het onverbiddelijk simpel was: ze zou nooit teruggaan.

‘Willow, alsjeblieft, het is dringend.’ Otties stem klonk verwrongen, als een uitgelopen stuk touw. ‘Je moet zo snel mogelijk thuis zien te komen.’

‘Otts, het spijt me, maar ik zei nee.’ Ze stak haar hand naar voren terwijl de barman haar het wisselgeld gaf, met zijn blik al op de volgende klant, haar tijdelijke greep op hem verdwenen. ‘Dat is mijn antwoord. Ik kom niet...’

‘Het is papa!’ riep Ottie uit. ‘Hij gaat dood.’

Wat?

De muziek maakte plaats voor stilte, de druk van de mensen om haar heen viel weg, de zwaartekracht had even minder vat op haar. Ze voelde zich licht, vluchtig.

Aan de andere kant van de lijn, tweehonderdnegentig kilometer bij haar vandaan in county Cork, barstte Ottie in een droevig snikken uit. ‘Hij gaat de ochtend niet halen,’ zei ze met stokkende adem, met moeite de woorden door haar tranen heen uitsprekend. ‘Alsjeblieft, Willow. Je moet thuiskomen.’

Haar vingers omklemden het stuur terwijl ze langs het bord scheurde dat aangaf dat ze terug was op haar geboortegrond. *Welkom in Lorne. Rij alstublieft rustig door ons dorp.*

Vergeet het maar.

Het was nu midden in de nacht en de talrijke sterren die de hemel sierden als lampjesslingers in een grote partytent, lokten het oog omhoog. De koplampen van haar auto vormden verder het enige licht, want de straatlantaarns brandden niet op dit onzalige uur en in geen enkel huis was het licht nog aan. Ze jakkerde erlangs in haar oude gedeukte, maar betrouwbare zwarte Golf. Haar blik zwierf over de dorpsweide en de lange silhouetten van de cottages eromheen. De blauw-witte luifel van de Stores, het supermarktje, was opgetrokken en de kratjes fruit en groente waren binnengehaald voor de nacht.

Hier veranderde nooit iets. Nou ja, hooguit met heel kleine beetjes. Bij pub The Hare hingen ze misschien eens een nieuw bord op, of er werd een vlag aan de korte toren van de kerk uitgehangen op de een of andere heiligendag, maar veel verder zou het niet gaan. Ze kon precies aanwijzen welke eiken in januari door sneeuwklonnes en in april door sleutelbloemen zouden worden omcirkeld. Ze kon de opdracht op het koperen plaatje op het bankje bij de vijver woord voor woord oplepelen, en de kauwgum die ze als dertienjarige aan de onderkant van de glijbaan in het speeltuintje had geplakt, zou ook nog wel op zijn plek zitten.

Ze keek naar links toen ze langs de kerk en het kerkhof racete, waar veel van haar voorouders hun eeuwige rust genoten. Haar oog viel op de grote bemoste engel op de grafsteen in het midden, met gebogen hoofd en de handen biddend op elkaar gedrukt. Maar in plaats van haar te troosten met Gods genade, wat de bedoeling erachter was, hadden zijn nietsziende ogen Willow als kind altijd nachtmerries bezorgd, en ze kreeg er nog steeds de kriebels van. Misschien had ze gewoon nooit hard genoeg geloofd. Misschien was ze altijd te cynisch geweest.

Ze scheurde het dorp weer uit en reed over de smalle weg waar de platanen naar elkaar reikten en elkaar ver boven haar hoofd raakten. Ze had er vroeger graag onder gefietst, op weg naar huis, rijdend door de kleine poeltjes gouden avondlicht die door het dichte bladerdak drongen, terwijl duiven en vinken van de takken riepen. Als ze aan thuis dacht, wat tegenwoordig niet vaak gebeurde, was het uitzicht door de bomentunnel een van de meest weemoedige – en zeker een van de beste – herinneringen.

Thuis.

Ze zag het nu: de grote stenen zuilen met de vliegende adelaars, de zwarte gietijzeren hekken die openstonden alsof ze klaar waren voor haar komst, hoewel ze in feite zelden gesloten waren. Haar hart begon sneller te kloppen toen ze de scherpe bocht nam en de grootte van het kasteel op zich liet inwerken. De oprijlaan was breder dan het weggetje en leidde over een lichte glooiing naar beneden, met aan beide kanten zuilvormige haagbeuken. De hemel opende zich als een tafellaken dat werd uitgeschud, het land rees en daalde met zorgeloze gratie, de met vorst bestippelde grasvelden slechts onderbroken door oude hulststruiken met dikke takken die zo zwaar waren dat ze over de grond groeiden. In de verte, om de landtong van het domein heen, glansde het donkere lint van de slapende zee als een olievlek.

Een hert dat aan een lijsterbes stond te knabbelen, keek op nu het licht van haar koplampen over de grond aan kwam glijden. Ondertussen kreeg ze de kolossale massa van kalksteen – dat zevenhonderd jaar geleden was uitgehouwen en hiernaartoe gebracht – in beeld. Zelfs als klein meisje had ze intuïtief geweten dat haar huis speciaal was, buitengewoon zelfs, maar nu ze het na drie jaar afwezigheid weer zag, kromp haar hart samen bij de aanblik: de vierkante torens met kantelen aan weerszijden, de grote erker in het midden, de decoratieve deur bovenaan een brede trap met balustrades... Lorne Castle stond er net zo trots en schitterend bij als altijd.

Maar dit was geen sentimentele thuiskomst, en in contrast met het donkere, slapende dorp schenen hier de lampen binnen alsof er een brand woedde. Geen kamer was onverlicht, alsof een weelde van licht de duisternis kon verdrijven die dreigde haar vader voor zich op te eisen.

Ze parkeerde haar auto met trillende handen en zag dat de auto's van haar zussen – Pips modderige Land Cruiser en Otties ouderwetse gele Mini – in een vreemde hoek onderaan de trap waren neergezet, wat grote haast deed vermoeden. Paniek. Ze voelde haar ongerustheid weer opborrelen. De hele rit hiernaartoe, door de nacht en over het uitgestrekte land, had ze zichzelf verteld dat het loos alarm was, dat haar familie misschien zelfs een hereniging forceerde, haar terug wilde halen nadat ze elk verzoek terug te keren botweg had afgewezen. Maar er was hier een echte crisis gaande, dat voelde ze aan een metalige zweem in de nachtelijke lucht. Ze vloog de auto uit zonder de uil op te merken die kraste naar zijn vrouwtje in een nabije boom, en rende met twee treden tegelijk de stenen trap op. Plotseling voelde ze zich buitenissig, afwijkend in haar markante concertoutfit.

Ze rende door de grote gewelfde deur, die zo dik was als haar onderarm, de grote hal in, waar ze abrupt stopte alsof ze tegen een muur was gelopen. Haar ogen speurden de hoge ruimte af, zwierden over de sierlijke, donkere – bijna zwarte – houten lambrisering en de grote trap die zich naar links en rechts splitste. Aan de leuningen waren om de zoveel spijlen bundeltjes hulst en eucalyptus gebonden, op elk oppervlak stond wel een vaas met een elegant bloemstuk en er hing een zilverkleurig spandoek met daarop **FIJNE TROUWDAG!** langs de galerij. Her en der stonden wat asbakken gevuld met peuken, en onderaan de trap zag ze een half verborgen fles whisky staan. Ze wist dat het de dertigste trouwdag van haar ouders was geweest, want ze had hard haar best gedaan om er niet aan te denken. Maar het waren niet zozeer de overblijfselen van het feest die ze zag, het was eerder de koppige onveranderlijkheid

die haar trof: tijdens haar afwezigheid was alles hetzelfde gebeven, maar dan ook alles. De harp stond op zijn gebruikelijke plek op het trapbordes, Rusty – haar vaders kostbare harnas, ooit eigendom van de eerste Knight of Lorne – stond nog steeds stijfjes tussen de deuren van de eetkamer en de gele salon. De Qing-vaas stond nog op het pronktafeltje in het midden van de ruimte, de staande klok liep nog altijd vier minuten achter. In drie jaar tijd was zijzelf hier het enige wat een stap buiten de gebaande paden had gezet.

Een geluid van boven – gedempt, verontrustend – drong tot haar oor door en ze begon weer te rennen terwijl er een golf van paniek door haar heen sloeg. Met zwaaiende vuisten snelde ze de trap op, van plan om meteen ‘het spijt me’ te zeggen. Ze waren nu de verwijten voorbij. Ze had het verleden al te lang het heden laten bepalen.

Ze bereikte de overloop, maar struikelde op de bovenste tree. Haar voet bleef haken achter een van de vele rafelige tapijten die als patchwork over elkaar heen lagen. Ze wankelde met gestrekte armen voorover om haar val te breken, precies op het moment dat de deur openging en er een paar kousenvoeten in zicht kwamen, met daarboven een strootje dat vastzat in de plooi van een broekspijp.

‘Willow,’ zei Pip, die naar adem hapte, haar opving en achteruit wankelde.

‘Ik ben er,’ hijgde ze. ‘Ik heb het gehaald. Waar is hij?’

‘Willow.’

‘Pip, ga opzij,’ drong ze aan. Want in dat ene woord, haar naam, had ze een bepaalde toon opgevangen. ‘Is hij daarbinnen?’

Pips vingers grepen haar armen steviger vast, dwongen haar te stoppen en op te kijken. Te begrijpen...

‘Willow,’ fluisterde ze.

Willow schudde haar hoofd, voelde een ijzige hand om haar hart klemmen. ‘Nee... Nee.’

‘Het spijt me.’

De wereld kantelde, de grond zakte weg onder haar voeten en

ze voelde dat ze weggleed. Omviel. Het kon niet waar zijn dat ze te laat was. Dat kon niet. Ze had door de nacht gereden, door het land. Er was geen snellere manier geweest om hier te komen...

‘Hij is een paar minuten geleden gestorven.’

Haar benen bezweken en ze nam Pip mee in haar val. Ze bleef vallen.

Er was geen snellere manier geweest om hier te komen. Niets wat ze had kunnen doen om haar vader nog een laatste keer te zien.

Tenzij...

Het besef was verschrikkelijk. Tenzij ze hem nooit had verlaten, natuurlijk.